

Сірий ангел

Кость Дяченко

Як відає примовка,
Усякого буває на віку.
Хома в своєму курнику
За стукав... Вовка.
— Гай-гай... — зітхнув,
Ступаючи з подвір'я. —
Такого ще не бачив і не чув.
Знать, добре голод вас, вовків,
Пригрів,
Що вже від баранів
Ударились до пір'я...
Ну що ж? Хвилинку дам
Тобі посповідатись:
Молись своїм богам.
Та будемо прощатись. —
Й очима чорними на Вовка
Негайно вставилась двостволка.
— Що ж, убивай, —
Той скрушно обіззавсь. —
Та знай:
Ми не голодні.
Лисиці піднести презент збиравсь.
Бо ж Восьме березня сьогодні... —
Зачувши за дверми
Цю мову й метушню,
Дружина вбігла до Хоми:
— Прийми свою "люшню"!
Він подрузі сюрприз надумав від душі
Зробить на свято.
А ти мерщій...
И! И!..
Тобі аби стріляти!
Я зараз, Вовчику... — І винесла
Із хати
У кошику засмажену вже курку. —
Аж на, тримай...
Та мчи, поздоровляй,

Сіренький, чорнобурку! —
...Вовк біг — і плакав! — через ліс
Від тої радості і щастя.
Наскуб похідь букетик рясту
Й коханій з даривом приніс.
— Ой!.. — заяскрилася Лисиця. —
А то на спині що за крильця? —
Той глип назад...
Від почуду завмер:
— Це результат...
Я зрозумів тепер:
Яка-то жінка в світі сила!
Нечувано: за явну мить
Із вовка ангела зробила!..
То ж як вас
Після цього не любить?!